

foretage retsforfølgning. Det må antages, at bestemmelsen ikke blot omfatter tilfælde, hvor den konventionsmæssige jurisdiktionspligt er formuleret som en pligt til at »foretage retsforfølgning«, men også tilfælde, hvor pligten er formuleret som en pligt til at »have straffemyndighed«.

Med hensyn til konventionsbestemte jurisdiktionspligter indeholder straffeloven således hjemmel til dansk straffemyndighed, selv om jurisdiktionspligten rækker ud over den danske straffemyndighed, der er hjemlet i straffelovens § 6 (territorialprincippet), § 7 (personalprincippet, herunder kravet om dobbelt strafbarhed i § 7, stk. 1, nr. 2), og § 8, nr. 1-4, herunder når handlingen krænker en forpligtelse, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet.

Efter Justitsministeriets opfattelse kræver en opfyldelse af de jurisdiktionspligter, der er indeholdt i retsakterne, således ikke lovændringer. Dette gælder, selv om adgangen til at tage forbehold ikke udnyttes.

Det kan imidlertid overvejes, om der alligevel bør tages forbehold med henblik på at begrænse rækkevidden af de jurisdiktionspligter, som Danmark ved ratifikation af retsakterne bliver bundet af.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør der ved ratifikationen af første protokol til svigskonventionen alene afgives erklæring om, at Danmark i de i artikel 6, stk. 1, litra b, 1. led, omhandlede tilfælde betinger straffemyndigheden af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor forholdet blev begået.

På tilsvarende måde afgives der ved ratifikationen af EU-bestikkelseskonventionen en erklæring om, at Danmark i de i konventionens artikel 7, stk. 1, litra b, 1. led, omhandlede tilfælde betinger straffemyndigheden af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor forholdet blev begået.

Endelig foreslås det, at der ved ratifikationen af Europarådets korruptionskonvention i medfør af artikel 17, stk. 2, afgives erklæring om, at Danmark i de i artikel 17, stk. 1, litra b, 1. led, omhandlede tilfælde betinger straffemyndigheden af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor forholdet blev begået.

4.7.1.5. Artikel 5 i første protokol til EU-svigskonventionen og artikel 5 i EU-bestikkelseskonventionen samt artikel 19 i Europarådets korruptionskonvention indeholder bestemmelser om *sanktioner*, der bl.a. forpligter til at sikre, at der i grove tilfælde af aktiv og passiv bestikkelse kan straffes med frihedsstraf, som kan medføre udlevering.

Artikel 3 i OECD-bestikkelseskonventionen indeholder lignende krav til de sanktioner, der skal gælde

for bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i forbindelse med internationale forretninger.

Som det fremgår af pkt. 4.7.1.1. og 4.7.1.2., stilles der i lovforslagets § 1, nr. 3 og 4, forslag om bestemmelser, der giver mulighed for at straffe aktiv og passiv bestikkelse, der involverer tjenestemænd i andre lande m.v. på samme måde som aktiv og passiv bestikkelse begået i dansk offentlig tjeneste eller hverv. Efter straffelovens § 122 straffes aktiv bestikkelse med fængsel indtil 3 år, og efter straffelovens § 144 er strafmaksimum for passiv bestikkelse fængsel i 6 år. For sådanne forbrydelser kan der derfor også ske udlevering, jf. pkt. 3.4.

Gennemførelsen af de nævnte artikler medfører således ikke behov for yderligere lovændringer. Om behovet for ændring af strafferammen i straffelovens § 299, nr. 2, vedrørende bestikkelse i private retsforhold (returkommission) som følge af kravet om at kunne straffe med frihedsstraf, der kan medføre udlevering, i artikel 19, jf. artikel 6 og 7 i Europarådets korruptionskonvention henvises til pkt. 4.7.2.5.

4.7.1.6. Artikel 7 i første protokol til EU-svigskonventionen indeholder bestemmelser om forholdet mellem protokollen og EU-svigskonventionen, jf. pkt. 4.1, og artikel 6 og 8-11 i EU-bestikkelseskonventionen indeholder bestemmelser om *virksomhedslederers strafferetlige ansvar og internationalt strafferetligt samarbejde*, der svarer til artikel 3, 5-7 og 9 i EU-svigskonventionen, jf. pkt. 4.2.

Som det fremgår af pkt. 3.5.3. og 3.5.4., er det Justitsministeriets opfattelse, at gennemførelsen af de tilsvarende bestemmelser i EU-svigskonventionen ikke kræver lovændring, forudsat at Danmark ved ratifikationen afgiver erklæring vedrørende forbudet mod dobbelt strafforfølgning svarende til den erklæring, som blev afgivet ved Danmarks ratifikation af konventionen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning.

Det følger af artikel 7, stk. 2, i første protokol til EU-svigskonventionen, at en erklæring om forbudet mod dobbelt strafforfølgning, der er afgivet i henhold til artikel 7, stk. 2, i EU-svigskonventionen, som udgangspunkt også omfatter første protokol.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at artikel 7 i første protokol til EU-svigskonventionen samt artikel 6 og 8-11 i EU-bestikkelseskonventionen kan opfyldes, uden at det kræver lovændring. Dette forudsætter dog, at Danmark ved ratifikationen af EU-svigskonventionen og EU-bestikkelseskonventionen afgiver erklæring vedrørende forbudet mod dobbelt strafforfølgning, svarende til den i pkt. 3.1